

Jeszenszky Zsolt: A németek most sem tanulnak

2025 március 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM… – A gazdaság még el-eldöcög, de a társadalom óriási krízisben van.

Németország reménytelen? Ausztria is? Az ember hajlamos lenne rávágni, hogy igen. El?bbi f?leg a hétvégén

lezajlott választás, és annak következménynélkülisége miatt. Utóbbinál pedig amiatt, hogy a tavaly szeptemberben lezajlott választást követ?en majd fél évig semmi sem történt.

Ugyanakkor azonban nagyon nem szeretjük, amikor külföldön okoskodnak Magyarországról, min?sítenek minket, megvetéssel beszélnek rólunk a választási eredményeink, azaz a magyar emberek politikai döntései miatt. Persze ezt mindig akkor teszik, amikor jobboldali, nemzeti elkötelez?dés? kormányt választunk.

Amikor rendes baloldali, progresszív, liberális, globalista er?k kerülnek hatalomra, akkor nincs semmi baj sem a demokráciánkkal, sem a magyar választók agyával és moráljával. Mármint a Nyugat felkent megmondóemberei szerint. Akiket persze ilyenkor vezényszóra idéz a magyarországi függetlenobjektív sajtó…

Szóval legyünk fairek. Ahogy mi is bepöccenünk, amikor kioktatnak bennünket vagy simán csak ítélkeznek fölöttünk, úgy nekünk is óvatosnak, visszafogottnak kell lennünk, amikor más nemzetekr?l, más országok állampolgárainak döntéseir?l mondunk véleményt. Vagyis a „Németországnak vége” és hasonló kijelentésekkel tényleg csínján kell bánni. Vagy Németország tényleg reménytelen? Mind a nagyobbik, mind pedig a kisebb? Utóbbin természetesen nem Kelet-Németországot értem, hanem a „Keleti Birodalmat”, azaz Ausztriát. (S?t épp Kelet-Németország t?nik kevésbé reménytelennek, ott ugyanis tarolt az AfD, erre mindjárt visszatérünk.)

Sokan temetik Németországot, de legalábbis kétségbe vannak esve. Nagyjából mindenki, akinek van józan esze. És pláne, ha még saját szemével látta, meg is tapasztalta (Nyugat-)Németországot harminc-negyven évvel ezel?tt. Nem kell szeretnünk a németeket ahhoz, hogy elismerjük ?ket.

Nagyon tudnak (tudtak?) autókat gyártani. És még autókat is nagyon tudtak gyártani… Viccen kívül, kétségtelenül impozáns ipari-gazdasági nagyhatalommá váltak a II. világháborút követ? évtizedekben. És tényleg volt egy olyan német „életérzésféle”, amivel megint csak nem kell azonosulnunk (nem is tudnánk) ahhoz, hogy bámuljuk azt. Jólét, magabiztosság, kényelem, stabilitás, kiszámíthatóság, rend… Jawohl!

Ennek mára árnyéka is alig maradt. Persze a lendület, a nagyság, a méret elviszi egy darabig az ingát. „Lefelé a sz…r is gurul”, mondta megboldogult nagymamám a – történetesen keletnémet – Trabantjára annak idején. Egy vitorlás is siklik még egy darabig, miután elállt a szél. Jégen pláne még tovább. A német gazdaságot is viszi még a több évtizedes lendület.

A drasztikus társadalmi változásokat általában gazdasági krízisek szokták megel?zni. Itt most a fordítottját látjuk: a gazdaság még el-eldöcög, de a társadalom óriási krízisben van. Ezt két dolog okozta. A küls? ok a tömeges bevándorlás. Ami konkrétan tönkretette, megszüntette az addig messze földön híres német (köz)biztonságot. Élhetetlenné tette a mindennapokat a nagyvárosokban.

És ehhez jött a bels? ok, a progresszív agymosás, ami belülr?l bomlasztotta szét a társadalmi kohéziót. Ami messze nemcsak az LMBTQ-?rületet jelenti (New York és Los Angeles után az egy utcasarokra jutó, pórázon sétáltatott emberek száma Németországban a legmagasabb), hanem mindenféle neomarxista fantazmagóriát, a befagyasztott lakbérekt?l az internet drasztikus cenzúrázásáig. De a két ok össze is kapcsolódik: „refugees welcome”, „wir schaffen das”, vagyis a bevándorlókról tilos rosszat nemhogy mondani, de még gondolni is. És az agymosás abból is áll, hogy nincs is semmi baj, ilyen az élet, megoldjuk. „Wir schaffen das” – ismét. Összed?lt, tönkrement, elsüllyedt? Építünk egy még nagyobbat! Berlin élhetetlenné vált? Egész Németországot „berlinesítjük”, és majd jó lesz!

Persze vannak apró kis foltok Németországban, de még Berlinben is, amit (még) nem vettek birtokba az „újnémetek”, ahol még ki lehet menni az utcára (legalábbis nappal, és legalábbis férfiaknak). A németek egy része továbbra is ezekben a kis foltokban lakik, ezekbe kapaszkodik, ha máshogy nem, legalább lélekben. De egyre kisebbek ezek a foltok, és egyre kevesebb van bel?lük.

Ez a legfontosabb különbség, ami miatt lehet, hogy Ausztria még nem veszett el teljesen. Ausztriában vidéken még lehet élni. A nagyvárosokat már birtokba vette a multikulturalizmus; kevésbé PC-nyelven fogalmazva: megsz?nt a helyi kultúra. Még konkrétabban: az osztrákoktól elvették a saját városaikat, nekik kell az idegenekhez alkalmazkodniuk. (Legyen szó reggel hatkor kántáló müezzinr?l, délben késel? terroristáról vagy este tízkor kokaint árusító nepperr?l.)

A vidék, a kisebb települések (nagyjából Innsbrucknál van a határ, ott rezeg a léc) még élhet?k. Az még továbbra is Ausztria. Németországban viszont olyan mennyiség? bevándorlót telepítettek a kistelepülésekre is, hogy nincs

hova menekülnie annak, aki szeretné este kiengedni a gyerekeit az utcára, aki békében szeretne élni, sörözgetni (és disznóhúst enni).

Persze a mostani választást értelmezhetjük optimistán is, hogy a németek kezdenek felébredni. Az el?z?, 2021-es 25 százalékról 16-ra zuhanva, tehát választóinak egyharmadát elveszítve, történetének legrosszabb eredményét érte el a Szociáldemokrata Párt (SPD). A kereszténydemokraták (CDU/CSU) pedig 24-r?l 28-ra javítva megnyerték a választást. Van azonban két (vagy több) nagy probléma.

Az egyik, hogy ezek a kereszténydemokraták már nem azok a kereszténydemokraták. A keresztény szót egész nyugodtan ki is húzhatjuk náluk. De már a jobboldali sem jellemzi ?ket. A legnagyobb jóindulattal is centristának nevezhet?, valójában sokkal inkább mérsékelten balos, progresszív pártról beszélhetünk (f?leg a CDU-nál; a CSU eggyel talán jobb), amely a teljes globalista kánont magáénak vallja, de legalábbis elfogadja. Sem a keresztény (kulturális és vallási) örökség meg?rzését, sem a nemzeti szuverenitást, sem a hagyományos családmodellt nemhogy nem t?zi zászlajára, hanem kifejezetten elhatárolódik azoktól, akik hisznek ezekben. A szocdemekhez képest talán kevesebb adó beszedésével is elképzelhet?nek tartják a csodálatos társadalmi utópia megvalósulását. Szóval a német jobbközép valójában balközép.

A másik probléma a Zöldek (Die Grüne). A f?kolomposok. Németország (és egész Európa) egyik legkártékonyabb politikai formációja. A bukott szivárványkoalíció valójában az ? programjukat hajtotta végre. A német Zöldek (és párt-, illetve ideológiai társaik világszerte) irányítják ma a közbeszédet és a nemzetközi politikát.

Az összes neomarxista ?rületet, amit a nagyvállalatok is er?ltetnek (a sokszín?ségt?l a pride-on való részvételen át a fosszilis tüzel?anyagok kitiltásáig és az atomer?m?vek leszereléséig), mind-mind ?k er?ltetik a leghatározottabban. Ez a párt mindössze három százalékot veszített a négy évvel ezel?tti eredményéhez képest, és 11,5 százalékon végzett. Nagyjából ötmillió német a saját pusztulására szavazott.

Igen, az AfD viszont 20 százalékot kapott. Mindezt annak ellenére, hogy teljes karantént rendeltek el velük szemben, nem szerepelhettek a f?sodratú médiában, vagy ha igen, akkor is csak negatív kontextusban. Folyamatosan nácizták ?ket. (Persze ha kellett, akkor épp azért támadták, mert leszbikus a vezet?jük; a baloldal mindig kiválóan értett hozzá, hogy akár teljesen ellentétes üzenetekkel is hergelje szavazói különböz? rétegeit.) Az AfD sikere ilyen szempontból valóban impozáns és biztató. És különösen figyelemreméltó, hogy a még egy-két évtizeddel ezel?tt is a posztkommunista Die Linke által er?sen dominált keleti tartományokban tarolni tudott. Ebb?l is látszik, hogy a kommunizmus tényleg életben tartotta az emberekben az immunrendszert, a természetes életösztönt; csak a németeknél ez kis csúszással jelentkezett Közép- és Kelet-Európa többi részéhez képest. Kelet-Németország kigyógyult a (neo)marxizmusból, miközben a nagyobbik, nyugati rész egye mélyebben süllyed bele.

Legyünk optimisták, hátha megállt a hanyatlás. Hátha a CDU-gy?zelem fordulópont. Sokan nem mertek az AfD-re szavazni, mert félnek a következményekt?l, munkahelyük elvesztését?l, a társadalmi megbélyegzést?l. Talán rákényszerítik a CDU-t a választói akaratnak megfelel? kormányzásra.

Jelent?sen lelohasztja azonban az optimizmust, hogy Merz kancellárjelölt ismételten kizárta az AfD-vel való együttm?ködést, és már tárgyal is a szocdemekkel. Akiket bármennyire is zsaroltak és kényszerítettek a Zöldek, mégiscsak az SPD volt a jelz?lámpa-koalíció vezet? ereje, mégiscsak Olaf Scholz kormányozta az országot egyre közelebb a cs?dhöz. A németek, úgy látszik, most sem tanulnak.

Visszatérve egy pillanatra az osztrákokhoz, ott valóban jobban néz ki a politikai térkép, de hiába. A Szabadságpárt (FPÖ) ugyan megnyerte a választást, de az Osztrák Néppárt (ÖVP) összecsinálta magát a velük való közös kormányzástól, ha nem az ÖVP vezetheti azt.

A Trump-vonat nem roboghat be Ausztriába – legalábbis így vélekedik az elit. A nép egészen máshogy gondolja, és Ausztriában eggyel (vagy kett?vel is) jobban meg is merik már mondani ezt. Friss felmérések szerint a Szabadságpárt népszer?sége már az ötven százalékot közelíti. Egy nehezen összetákolt néppárti–szocdem–liberális koalíció nem éppen a stabilitás garanciája.

Persze ki tudja, mi lesz Németországban: ott is sanszos, hogy ha összeáll a CDU az SPD-vel, ezáltal nem hajt végre valódi fordulatot a bevándorláspolitikában, akkor az AfD is elérheti akár az ötven százalékot. Na, az ütne csak igazán nagyot! Feltéve, ha nem tiltják be ?ket a demokrácia jegyében…

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló